

τούς διαγράφει με μιά μολυβιά από τὸ Μητρώο του. Τελείωσε. Μά εμείς που δὲ μπορούμε νὰ ἀλλάξουμε τὰ μητρώα τῶν Δημαρχείων, οφείλουμε νὰ σεβαστε τὴ ζωὴ. Μητρώον, δόξαμένη θεότης πού βασιλεύει μέσα στὰ Δημαρχεῖα, σὲ χαιρετῶ! Εἶσαι πὺν δυνατὴ ἀπὸ τὴ Φύση! ἂ! ἂ!

7 Ίουλιου.—Τὴ παράβηξη καὶ γλυκεῖα ἡδονὴ πρέπει νὰ εἶνε ὁ φόνος: νάχης μπροστά σου τὸ πλάσμα ζωντανό, μὲ σκέψη καὶ εἴπαι νὰ τοῦ ἀνοίξεις μιά μικρὴ τρύπα, νὰ βλέπεις νὰ τρέχει αὐτὸ τὸ κόκκινο υγρὸ πὺν εἶναι τὸ αἷμα, αὐτὸ πὺν κάνει τὴ ζωὴ καὶ νὰ μὴν ἔχῃς πιά μπροστά σου παρὰ ἕνα σωρὸ ἀπὸ σάρκες, μαλακό, κρύο, ἀδρανὴ, χωρὶς σκέψη!

5 Αὐγούστου.—Ἐγὼ πὺν πέρασα τὴ ζωὴ μου δικάζοντας καὶ καταδικάζοντας, σκοτώνοντας μὲ τοὺς λόγους μου, σκοτώνοντας μὲ τὴ γυλοτίνη ἐκείνους πὺν σκοτώνουν μὲ τὸ μαχαίρι, ἐγὼ! ἐγὼ! ἂν ἔκανα σάν ὅλους τοὺς δολοφόνους πὺν καταδίκασα, ἐγὼ! ἐγὼ! πὺν θὰ τὸ μάθαινε;

10 Αὐγούστου.—Ποῖος ποτὲ θὰ τὸ μάθαινε; Νὰ ὑπομιασθοῦν ἐμένα, ἐμένα, προπάντων ἂν ἐδίαιτα, ἕναν ἄνθρωπο πὺν δὲ θὰ εἶχα κανένα συμφέρον νὰ ξεκάνω εἶταν πράγμα ἀδύνατο.

15 Αὐγούστου.—Ὁ πειρασμός! Ὁ πειρασμός μὴνέ μέσα μου καὶ μὲ τρώει σὰ σουλνιά. Πεπραγμένα μέσα σ' ὅλο μου τὸ σῶμα, στὸ μυαλό μου πὺν δὲ συλλογίζεται πιά παρὰ αὐτὸ: νὰ σκοτώσω.

22 Αὐγούστου.—Δὲ μπορῶ πιά ν' ἀντισταθῶ. Ἐσκότωσα ἕνα μικρὸ ζῷο γιὰ νὰ δοκιμάσω, γιὰ ν' ἀρχίσω, Ὁ Γιάννης, ὁ ὑπηρετὴς μου, εἶχε μιά καρδερίνα σ' ἕνα κλουβὶ κρεμασμένο στὸ παράθυρο τῆς κίμαρξος του. Τὸν ἐστεῖλα νὰ παίξῃ μὲ μιά δουλειὰ καὶ πῆρα τὸ πουλάκι μὲς σ'ὸ χεῖρ μου, μὲς σ'ὸ χεῖρ μου ὅπου ἐκείτω νὰ χτυπῇ ἡ καρδιά μου. Εἶταν ἐστὸ. Εἶχ' ἀνεβῇ στὴν κίμαρά μου. Κάθε τόσο τὸ ἐφαγγα πὺν δυνατὰ ἡ καρδουλά μου χτυποῦσε γρηγορώτερα. Αὐτὸ μὲ προκαλοῦσε φρίκη καὶ ἡ ἡδυπαθεία. Παρ' ὀλίγο νὰ τὸ πνίξω. Μά ἔτσι δὲ θὰ ἐβρίσκει αἷμα.

Τότε πῆρα ἕνα ψαλίδι καὶ τοῦ ἐκόμω τὸ λαμπρὸ σὲ τρεῖς μέρη, πολὺ σιγὰ. Ἀνοίξε τὸ ράμφος, προσπαθῆσε νὰ μοῦ διαφύγῃ, ἀλλὰ ἐγὼ τὸ κρατοῦσα, ὦ! τὸ κρατοῦσα! θὰ μποροῦσα νὰ συγχροτῶ ἕνα σκυλὶ λυσσασμένο! Καὶ εἶδα νὰ τρέξῃ αἷμα. Πόσο εἶν' ὠραῖο, κόκκινο, λαμπρὸ, καθαρό τὸ αἷμα. Θὰ ἤθελα νὰ τὸ πῶ! Ἐμυσσοῦσα μὲ αὐτὸ τὴν ἀρετὴ τῆς γλώσσας μου. Καλὸ εἶναι. Μά εἶχε τόσο λίγο αὐτὸ τὸ δυστυχημένο πουλὶ! Δὲν ἔφτασε γιὰ νὰ τὸ ἀπολαύσῃ! Θὰ εἶταν ὑπερόχο ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπορροῆς τὸ θέαμα ἑνὸς σπαρμένου ταύρου.

Καὶ εἴπαι ἕκαστα ὅτι καὶ οἱ δολοφόνοι οἱ ἀληθινοί, ἔπλυναν τὸ ψαλίδι, ἔπλυναν τὰ χεῖρα μου, ἔριξα νερὸ καὶ ἔπλυναν τὸ πτώμα σὺν κηποῦ γιὰ νὰ τὸ θάψω. Τὸ ἔθαψα κάτω ἀπὸ μιά φραουλίτσα. Θὰ τρώω καὶ μερὰ μιά φραουλίτσα ἀπὸ αὐτὴ. Ἀληθεῖα, πὺν μπορεῖ νὰ ἀπολαύσῃ κανεὶς τὴ ζωὴ ὅταν ἔξερει.

Ὁ ὑπηρετὴς μου ἔκλαψε. Νόμισε πὺν τὸ πουλάκι του τοῦ ἔφυγε. Πῶς νὰ μὲ ὑπομιαστῇ; Ἀ! ἂ!

25 Αὐγούστου.—Πρέπει νὰ σκοτώσω ἕναν ἄνθρωπο! Πρέπει. **30 Αὐγούστου.**—Ἐγινε καὶ αὐτὸ. Εἶταν τόσο ἀσημαντὸ πράγμα. Εἶχα πῆναι νὰ κἀνω τὸν περιπατὸ μου στὸ δάσος. Δὲν εἶχα βάλει στὸ νοῦ μου τίποτα, μὰ τίποτα. Νά, ἔξωφανα, ἕνα παιδί στὸ δρόμο, ἕνα παιδάκι πὺν ἔτρωγε μὰ φέτα φοιμὴ μὲ βούτυρο.

Στάθηκε γιὰ νὰ μὲ δεῖ πὺν περνούσα καὶ μοῦ εἶπε: «Καλημέρα, κύριε πρόεδρε.»

Κι' ἀμέσως ἡ ἰδέα μου μῆνέ μέσα στὸ μυαλό: «Ἀν τὸ σκοτώνα;»

Τὸ ρώτησα: — Εἶσαι μόνο σου, παιδί μου;

— Μάλιστα, κύριε.

— Μόνο μέσα στὸ δάσος;

— Μάλιστα, κύριε.

Ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸ σκοτώσω μὲ μεθοῦσε σάν τὸ κρασί. Τὸ πλῆ-
πῆσα σιγὰ-σιγὰ, γιὰν βοῦβόμουν μῆπως φύγῃ. Κι' ἄξαφνα τὸ ἀ-
πῆξα ἀπὸ τὸ λαγγύγι.... Τὸ σφίγγω, τὸ σφίγγω μὲ ὅλη μου τὴ
δύναμη! Τὰ μάτια μου, τρομερὰ, εἶχαν καρφοθεῖ ἀπάνω μου! Τὴ μά-
τια! Ὁλοστρόγγυλα, βαθεῖα, γυαλιστερά, φοβερά! Ποτέ μου δὲν
εἶχα δοκιμάσει μὰ τόσο κτηνώδη συγκίνησι.... μὰ εἴτανε τόσο γλῆ-
γορη. Μ' ἔπιασε ἀπ' τοὺς καρπούς τῶν χειρῶν μὲ τὰ χεράκια του
καὶ ἔπαιε τὸ κορμάκι του ἕκανε ἕνα γυρὸ σάν τὸ φτερό στὴ φωτιά
καὶ δὲν ἐσώληκε πιά.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε, ἀχ! ἡ καρδιά τοῦ πουλιού! Ἐξορῆσα
τὸ πτώμα σ' ἕνα λάκκο καὶ τὸ σκέπασα μὲ χόρτα.

Γύρισα σπίτι, γεμμάτισα καλά. Τὴ ἀήμαντο πράγμα πὺν εἶταν! Τὸ
βαρὺ εἶμουν πολὺ εὐθύμως, ἀφελός, εἶμουν ἐντελὼς ξαναγεω-
μένος καὶ ἔπῃρα σοφὸ νομόρχη. Ἐκεῖ μὲ βοήξαν πολὺ πνευματώδη.
Ἀλλὰ δὲν εἶδα τὸ αἷμα! Εἶμαι ἥσυχος.

31 Αὐγούστου. Εὐρῆκαν τὸ πτώμα. Καταζητοῦν τὸ δολο-
φόνο! Ἀ! ἂ!

1 Σεπτεμβρίου.—Ἐπιασαν ὡς ὑπόπτοντες δυὸ ἀλητες. Δὲν ἔχουν
ὅμως ἀποδείξεις.

2 Σεπτεμβρίου.—Ἡρῶαν καὶ μὲ εἶδαν οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ.
Ἐκλάγαν! Ἀ! ἂ!

6 Ὀκτωβρίου.—Δὲν ἀποκαλύφθηκε τίποτα. Λένε πὺν κανένας
ἀλητὴς θὰ τὸ ἐκνίξῃ τὸ παιδί. Ἀ! ἂ! Ἀν εἶχα δὲ τὸ αἷμα τὸν νὰ
τρέχει, μοῦ φαίνεται πὺν θὰ εἶμουν ἥσυχος πιά.

18 Ὀκτωβρίου.—Ἡ ἐπιθυμία τοῦ φόνου κυλάει μὲς στὰ μυαλά
μου. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ παραβῇ μὲ τίς ἐρωτομανιές πὺν μὰς βα-
σιλεύουν ὅταν εἴμαστε ἐκκοσι χρόνον.

20 Ὀκτωβρίου.—Ἄκουα ἕνας. Περπατοῦσα στὸ μάρκος τοῦ
ποταμοῦ μετὰ τὸ πρόγευμα. Καὶ παρατήρησα, κάτω ἀπὸ μὴν ἰτιά,
ἕναν ἀποκοιμημένο ψαρά. Εἶταν μεσημέρι. Μιά ἀξίνα, σάν ἐπίτη-
δες βαλμένη, βοσκόταν ἐκεῖ δίπλα σ' ἕνα χωράφι ἀπὸ πατάτες.

Τὴν πῆρα καὶ ξαναγύρισα. Τὴ σήκωσα σὰ ῥολόι καὶ πῆ! ἕνα
καὶ μόνο χτύπημα ἀνοίξε στὰ δυὸ τὸ κεφάλι τοῦ ψαρά. ὦ, ἔδω
ἔτρεξε αἷμα! Ἀφῶνο αἷμα, τριανταφυλλί. Ἐτοξευε σιγὰ σιγὰ πρὸς
τὸ νερό. Καὶ ἔφυγα μὲ βῆμα ἐπίσημο. Ἀν μὲ εἶχε δὴ κανεὶς! ἂ!
ἂ! Ὁ ἀποτελοῦσα ἕναν πρώτης τάξεως δολοφόν.

25 Ὀκτωβρίου.—Ἡ ὑπόθεσις τοῦ ψαρά προκάλεσε μεγάλο
θόρυβο. Κατηγοροῦν ὡς δολοφόνον τὸν ὄνεψιό του πὺν ψάρευε
μαζὶ του.

26 Ὀκτωβρίου.—Ὁ ἀνακριτὴς βεβαιώνει ὅτι ὁ ἀνιψιὸς εἶνε ὁ
ἐνοχός. Ὅλος ὁ κόσμος τὸ πιστεύει στὴν πόλη. Ἀ! Ἀ!

27 Ὀκτωβρίου.—Ὁ ἀνιψιὸς δὲν ἔχει νὰ ὑπερασπιστεῖ καλὰ
τὸν εαυτὸ του. Καταθέτει, ὅτι τὴν ὥρα τοῦ φόνου εἶχε πῆναι στὸ
χωριὸ γιὰ ν' ἀγοράσῃ φοιμὴ καὶ τυφί. Ὁριζέται ὅτι σκοτώσαν τὸ
τὸ θεῖο του τὴν ὥρα πὺν αὐτὸς ἔλειπε. Ποῖος νὰ τὸν πιστέψῃ;

28 Ὀκτωβρίου.—Ὁ ἀνιψιὸς παρ' ὀλίγο νὰ πῇ ὅτι αὐτὸς εἶν'
ἐνοχός, τόσο τὸν ἔχουν κάνει νὰ χάσει τὰ μυαλά του! Ἀ! ἂ! Ἡ
δικαιοσύνη!

15 Νοεμβρίου.—Υπάρχουν σπουδαῖες ἀποδείξεις ἐναντίον τοῦ
ἀνιψιού, ὁ ὁποῖος εἶταν ὁ μόνος κληρονόμος τοῦ θείου του. Θὰ
εἶμαι πρόεδρος κατὰ τὴ δίκη του.

25 Ἰανουαρίου.—Εἰς θάνατον! εἰς θάνατον! εἰς θάνατον!
Τὸν ἔκανα νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον. Ἀ! ἂ! ὁ εἰσαγγελεὺς
μῆλινε σάν ἄγγελος! Ἀ! ἂ! ἀκόμα ἕνας. Θὰ πάω νὰ ἰδῶ τὴν
ἐκτέλεση!

18 Μαρτίου.—Τελείωσε. Τὸν ἐκαρτόμησαν σήμερὰ τὸ πρωὶ.
Πέθανε ὁμορφα! πολὺ ὁμορφα! Αὐτὸ μ' εὐχαρίστησε πολὺ! Τί
ὄρατο πὺν εἶνε νὰ βλέπει κανεὶς νὰ κόβουν τὸ κεφάλι ἐνὸς ἀνθρώπου. Τὸ αἷμα ἀναβλύ-
ζει σάν κῆμα, σάν κῆμα! ὦ! ἂν μπο-
ροῦσα, θὰ ἤθελα νὰ λουστῶ μέσα σ' αὐτό.
Τὴ μείνη νὰ ξεπλυνθῶν μου κάτω ἀπ' τὴν γυ-
λοτίνη καὶ νὰ ἔφευγε τὸ αἷμα τῆς ἀπάνω
στὸ κεφάλι μου, στὸ πρόσωπό μου! Καὶ
νὰ ξανασηκωνόμουν κατακόκκινος, κατα-
κόκκινος.

— Ἀ! ἂν εἴξεραν.

Τώρα θὰ περιμένω, μπορῶ νὰ περιμέ-
νω. Ἐνα ἐλάχιστο πρᾶμα εἶνε ἱκανὸ νὰ μ'
ἀποκαλύψῃ....

Τὸ χειρόγραφο εἶχε ἀκόμα ἀρκετὰς
σελίδες, μὰ χωρὶς νάναφρον κανένα νέο
ἐγχαίριμα.

Ὁ φρενολόγος τοῖς σπείρους τοῦ ἐπι-
στεύσαν βεβαιώνουν ὅτι πράχουν μέσα
στὸν κότμον πολλοὶ ἀγνοοῦμενοι τρελλοὶ

ἐξίσου φοβεροὶ καὶ ἐπικίνδυνοι ὅσο καὶ ὁ βδελυρὸς αὐτὸς παρὰ-
φρον.

Μετάφρ. Μήτσος Παπανικολάου

✱

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΘΗΛΙΚΩΝ

ΤΑ ΥΠΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Οἱ ἄνδρες ὅσο καὶ ἂν εἶνε ὀξυδερχεῖς, δὲν τοὺς φτάνει ὁλόκληρος ὁ
βίος τῶν γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ποικιλίαν τῶν ἐρωτικῶν πονη-
ριῶν τῶν γυναικῶν.

Μαντὰμ Κοττέν

Ἡ καρδιά τῆς γυναίκας, ἰδίως τῆς μελαγχολικῆς, μοιάζει μὲ μη-
τροκόλιν. Ὁ βωμὸς τοῦ Θεοῦ ἵσταται εἰς τὸ μέσον, ἀλλὰ πόσα πα-
ρεκκλήσια εἰς τὰ πέρα! ...

Arsène Houssaye

Αἱ χάριτες τῆς γυναίκας δὲν παρέχονται ὅπως ἡ καλλονή. Αὐ-
ταὶ ἀνανεύονται ἀνακαταστάτως καὶ μετὰ παρελθόντων τριανταε-
ταῖς ἀκόμῃ συζυγικῆς ζωῆς, μὰ τιμὰ γυναῖκα μπορεῖ μὲ τὰς χάρι-
τες τῆς νὰ εὐαρεστῇ τὸν συμβίον τῆς ὅπως αἰ τὴν πρώτην ἡμέρᾳ
τῆς γνωριμίας τῶν.

I. I. Ρουσσώ

Ἀν οἱ ἄγγελοι κατήχοντο τοῦ οὐρανοῦ, ὅλας ἡ γυναῖκες θὰ
ἐφρόντιζαν νὰ ἐνωθῶν μαζί τους. Ἀν ὅμως ἔξωφανα ἀνέβαιναν
οἱ διάβολοι ἀπὸ τὸν Ἀδὴ ἡ γυναῖκες θὰ ἐχώριζαν μὲ τοὺς ἀγγέ-
λους χάριν αὐτῶν!

Διὰβόλος

Υπάρχουν γυναῖκες αἱ ὁποῖαι θὰ ἐνυμφεύοντο καὶ τὸν διάβολο
ἂν ἦταν πλούσιος;

Β. Οὐγκώ

Ἀλλοίμονο! ὅν κατὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν ἡ γυναῖκες πα-
ρασταθοῦν ὑπὸ τὴν αὐτὴν μορφήν! Ὁδὸλος εἶνε ἀπίθανον νὰ
ἐμβάλουν ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ! ...

Ἄγιος Αὐγουστίνος

Ἡ γυναῖκα εἶναι ἄγγελος ὅταν... μὰς ἀγαπᾷ. Καὶ δαίμων,
ὅταν... μὰς ἀποστρέφεται! Ἡ ἀπιστία αὐτῆς εἶναι κατὰ τὸ θεῖον,
ὅταν ἀπιστεῖ πρὸς χάριν μας, ἔχον δὲ τοῦ Σατανᾶ, ὅταν ἀπιστεῖ
εἰς βάρος μας!

Ἀλδωτας